

μείνει πάλιν εἰς *Λούπεση*· ἐκείθεν κατερχόμενος πλησιάζει εἰς τὸ *Χαρβάτι*, ὅπου τὰ ἀπέραντα κτήματα τῶν κυρίων *Καμπᾶ* καὶ *Θεοφιλά*, ἀνερχόμενος δ' ἐκείθεν βαίνει ἀνωθεν τοῦ χωρίου *Χαλάνδρι*, ὅπου καὶ σταθμεύει, ἐκείθεν εἰς Ἄμαρούσιον, *Κηφισίαν*, Ἡράκλειον, *Κουκουβάουνες*, *Πατήσια*, Ἄθηναι καὶ *στόπ*!

Δὲν πιστεύομεν ὅτι ἦτο ποτὲ δυνατὸν νὰ φαντασθῶμεν οἱ Ἀθηναῖοι ἡροσερώτερον, εὐαερωτέραν καὶ γραφικωτέραν συγκοινωνίαν. Μᾶς παραδίδεται ὅμως ὁ μεταξὺ Ἰμηττοῦ, Πεντελικοῦ καὶ Τουρκοβουνίων κάμπος, ὁ ὑγιεινότερος καὶ ἀνθρωπότερος· μᾶς παραδίδεται δι' ὀλίγα λεπτά, ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν.

Τὸ καθ' ἡμᾶς, ὅσω κατατρέχομεν καὶ μαστιζομεν τὰ τυχαῖα πορνικὰ ληστρικὰ κέρδη, τὰ ἐκ τῆς τσέπης τῶν ἄλλων ἀνευ λόγου διὰ δόλου ὑδρευόμενα, τόσω εἴμεθα ὑποστηρικταὶ θερμοὶ ἐνθουσιώδεις τῶν εὐεργετικῶν ἐπιχειρήσεων, ἀδιαφοροῦντες ἂν ὑπὸ φίλου ἢ ἐχθροῦ αὐταὶ γίνωνται, καὶ τοιαύτην ἐπιχείρησιν πιστεύομεν τὸν μέλλοντα σιδηρόδρομον *Λαυρίου*.

ΑΝΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ ΤΟ ΠΡΟΞΕΝΕΙΟΝ ΜΑΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Σμύρνη, 17 Αὐγούστου.

Δὲν εἶχον σκοπὸν ν' ἀναμιχθῶ οὐδὲ ν' ἀναμιξῶ καὶ ὑμᾶς εἰς τὰ ἀπὸ τινος ἐδῶ συνταρασσόμενα καὶ ἀνακινούμενα περὰ τὰ παρυσκήνια τοῦ προξενείου ζητήματα, διότι εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι τὰ τοιαῦτα, ἐγειρόμενα συνηθέστατα ἀπὸ μιᾶς προσωπικῆς αἰτίας, εὐτελοῦς πάθους ἢ μίσου, ἀτομικοῦ δὲν χρῆζουσι οὔτε ἀναγνώσεως οὐδὲ παρατηρήσεως, ἀλλ' ἀφίονται μόνον νὰ σβυσθῶσι, νὰ ταφοῦν καὶ νὰ λησμο-

νηθῶσι κάτωθεν τῆς κοιλίας τὴν ὁποῖαν ἐπὶ τῶν ἐφημερίδων ἐπιθέτει ὁ καιρὸς.

Ἄλλα μικρὸν τι διάφορον τὸ ὁποῖον κατεχωρίσθη ἐν τῇ ὑμετέρᾳ ἐφημερίδι καὶ διὰ τοῦ ὁποῖου ἐζητεῖτο ἀκτίς τις φωτὸς ἐν μέσῳ τῆς πυκνῆς σκοτίας ἐν ἧ, ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου εὐρίσκεσθε· ὁ θόρυβος ὅστις ἀνεπαισθήτως, ὡς ἀπὸ σπινθήρος ἢ πυρκαϊᾶ, ἠγέρθη ἐνταυθὰ, ἐκφοβίσας τοὺς δειλοτέρους καὶ ἐνθαρρύνας ἐτι μᾶλλον τοὺς τολμηροὺς· καὶ ἡ θρασύτης, μεθ' ἧς ὀλίγοι τινες, θυτιάζοντες τὴν συνειδήσιν εἰς τὸ θυλάκιον, τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸ συμφέρον, καὶ εἰς τὸν ἀτομισμόν τῶν τὸν ἔθνησιμον, ἀναγκάζουσι τινα, καὶ ἀκοντα ἴκομη, ν' ἀναμιχθῇ εἰς τὰς ἀπδεῖς αὐτὰς ὑποθέσεις διὰ νὰ πατάξῃ τὴν ὁσημέραι αὐξάνουσαν αὐτὴν λερναίαν ὕδραν τοῦ ψεύδους, τῆς δημοσκοπίας καὶ τῆς θρασύτητος.

Ἄρθρα καὶ λίβελλοὶ καὶ διατριβαὶ ἀπὸ τινος ἤδη καιροῦ καταχωρίζονται εἰς ἐφημερίδα τινα τῆς *Σμύρνης* ὑπὸ ἡμαθῶν δικολάβων, ἀφανῶν δικηγόρισκων καὶ συντακτῶν, ἀμιλλωμένων πρὸς τοὺς ἐν τῷ γραφείῳ σας διορθωτάς* δι' ὧν ἐπιζητοῦσι ν' ἀποδείξωσι τὴν κατάστασιν τοῦ προξενείου μας οἰκτρὰν καὶ ἐγκληματικὴν, ἐξητυλισμένον, καταπεσὸν τὸ γόητρόν του ἐν τῇ ἐσωτερικῇ διοικήσει καὶ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ, καὶ τὴν προσωπικὴν τέλος τοῦ προξένου ἀτομικότητα ἀναξίαν, μικρὰν, μηδαμινήν.

Δὲν ἔχετε βεβαίως ἡμεῖς σήμερον ἀνάγκην, νὰ σᾶς συστήσω πρῶτος ἐγὼ τὸν ἐνταυθὰ πρόξενόν μας κ. Γεννάδη. Τὸν γνωρίζετε, πολὺ πλείοτερον ἐμοῦ, ἐκ τοῦ ἐξαιρέτου αὐτοῦ παρελθόντος, περὶ οὗ ἐλάβετε καὶ ἡμεῖς ἀφορμὴν νὰ ὁμιλήσετε, καὶ ἐκ τῆς τελευταίας αὐτοῦ ἐν Ἀθῆναις διαμονῆς. Εἶναι ὁ αὐτὸς ἰσχυρὸς καὶ ἀκλόνητος χαρακτήρ, ἡ αὐτὴ δραστηρία καὶ ἐνεργητικὴ ἰκανότης, τὸ αὐτὸ εὐθύ καὶ

* Σ. Σ. Οἱ ἐν τῷ γραφείῳ μας διορθωταὶ εἴμεθα, μὲ συμπάθειον, ἡμεῖς οἱ ἴδιοι.

— Λαυδρὸν, τῷ εἶπεν. ἡ ἀποστολή σου παρὰ τῷ βαρόνῳ *Δεσιμαίζ* δὲν ἔληξεν εἰσέτι· πήγαινε ν' ἀναλάβῃς τὴν θέσιν σου ὡς προηγουμένως.

Ὁ Λαυδρὸν ἀπήλθε.

— Κύριοι, ἐπανελάθειν ὁ μαρκήσιος, ὁ κ. Πέδρο *Δεκάστορα* ἐγένετο τὴν ἐσπέραν ταύτην συνένοχός μου, ἀλλὰ συνένοχος ἐν ἀγνοίᾳ, διότι ἠγνοῖε ὡς σεῖς τὸ ἀληθὲς ὄνομά μου καὶ δὲν ὑπώπτευε τί ἔμελλε νὰ συμβῇ εἰς τὴν οἰκίαν του. Συνήλθετε ἐδῶ, κύριοι, διότι δὲν ἠθελεν ἡ μαρκησία, ὁ υἱός μου καὶ ἐγὼ νὰ ἐμφανισθῶμεν ἐνώπιον τοῦ βαρόνου *Δεσιμαίζ* χωρὶς νὰ ὑπάρχωσιν ἐδῶ ὡς μάρτυρες ἐντιμὸι τινες ἄνθρωποι καὶ, ἐπιτρέψατέ μου νὰ προσθέσω, φίλοι εἰλικρινεῖς.

— Μάλιστα, εἰλικρινεῖς, κ. μαρκησίε, εἶπεν ὁ κ. *Βιολαῖν* τεινῶν αὐτῷ τὴν χεῖρα.

— Καὶ ἀφωσιωμένοι, προσέθεσεν ὁ κόμης *Μωριέν*.

— Ὁ κ. μαρκησίος γινώσκει ὅτι δύναται νὰ βασιζῆται ἐφ' ἡμῶν, εἶπεν ὁ κ. Πέδρο.

— Μάλιστα, φίλοι μου, τὸ ἤξεύρω. Εἰς τὴν μαρκησίαν, εἰς τὸν υἱόν μου καὶ εἰς ἐμὲ ἡ φιλία σας θὰ ἴηαι πάντοτε πολύτιμος. Ἐπειδὴ δὲ ἐγνώριζον ὅτι ἡδυνάμην νὰ βασισθῶ ἐφ' ὑμῶν, διὰ τοῦτο καὶ δὲν ἐφοβήθην νὰ σᾶς ἀνακαλύψω τὰ τρομερὰ ταῦτα οἰκογενειακὰ μυστικά. Ὅλα ταῦτα πρέπει νὰ μείνωσι τεθαμμένα ἐν τῷ σκότει. Ἐν ὀνόματι τῆς δυστυχῆς βαρόνης *Δεσιμαίζ* καὶ τῶν τέκνων αὐ-

τῆς, ζητῶ ἀφ' ὑμῶν νὰ φυλάξῃτε ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας σας τὰ φοικαλέα ταῦσα μυστικά.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ κόμης *Μωριέν*, ἐν μόνον ἔχομεν, ὅπως ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὴν μεγάλην ἐμπιστοσύνην, ἣν ὁ κ. μαρκησίος *Σαμαράνδ* μᾶς παρέσχεν. Ὅρμιζόμεθα ὅτι θὰ ὦμεν θεματοφύλακες πιστοὶ τῶν μυστικῶν, ἅτινα μᾶς ἀπεκαλύφθησαν.

— Ὅρμιζόμεθα, εἶπον οἱ ἄλλοι.

— Εὐχαριστῶ, φίλοι μου, ἀλλ' εἰς ὄρκος ἦτο ἀνωφελής. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης, ἐγκαταλιμπάνω τὸ ὄνομα τοῦ *Λαγγάρδ*, τὸ ὁποῖον ἔφερον ἀπὸ τῆς ἐπανάου μου εἰς *Γαλλίαν*· ἀλλ' ἡ μαρκησία *Σαμαράνδ* θέλει ἀγαμένει ἡμέρας τινὰς ἀκόμη, πρὶν ἐμφανισθῶ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ παρουσιάσω τὴν μαρκησίαν *Λουκίαν Σαμαράνδ* καὶ τὸν υἱόν τῆς *Ἰωάννην Σαμαράνδ* . . .

— Ὁ κ. *Βιολαῖν* ἠγέρθη. ❧ ❧ ❧

— Κυρία μαρκησία, κύριοι, εἶπεν εἴμεθα πάντες ἐνταῦθα οἰκογενειακῶς νομιζῶ λοιπὸν καθῆκον νὰ σᾶς ἀναγγείλω, πρὶν ἀποχωρισθῶμεν, ὅτι ὁ κ. Πέδρο μοι ἀπένειμε σήμερον μάλιστα τὴν τιμὴν ζητήσας τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς μου. Συμβουλευθεὶς τὴν θυγατέρα μου ἐδέχθη τὴν αἴτησιν τοῦ κ. Πέδρο. Ἐπομένως λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωστοποιήσω τὸν προσεχῆ γάμον τῆς *Σουσάνης Βιολαῖν* μετὰ τοῦ κ. Πέδρο.

ἀρρενωπὸν ἀνάστημα, καὶ ἡ αὐτὴ ἐπιβάλλουσα καὶ ἐκφραστικὴ φυσιογνωμία. Ἰσχυρὸς καὶ ἀποφασιστικὸς ἐν τῷ καθήκοντι, βαρὺς καὶ πῶς μέχρι πλεονεκτικῆς ἀπότομος ἐν τοῖς ζητήμασι τῆς ἀξιοπρέπειας, γλυκὺς καὶ οἰκείος ἐν τῇ συναναστροφῇ. Σπανίως, οὐδέποτε ἴσως μέχρι τοῦδε, ἡ δημοτικότης συνεβάδισε τοσοῦτον παραλλήλως τῇ ἐπιτελέσει τοῦ καθήκοντος ὅσον ἐπὶ τῆς προξενίας τοῦ κ. Γεννάδη. Καὶ εἶναι γνωστὸν, δυστυχῶς, παρ' ἡμῖν πόσον δύσκολον, ἂν μὴ ἀδύνατον εἶνε, νὰ εὐρεθῶσι καὶ τὰ δύο συνηνωμένα. Εἶνε τὰ ἀσυμβίβαστα. Ἡ θὰ θυσιασθῇ τὸ καθήκον καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια εἰς τὴν δημοτικότητα, ἡ ἡ ἀξιοπρέπεια καὶ τὸ καθήκον θ' ἀποδείξῃ τὴν τελευταίαν. Σήμερον ἡ προσωπικότης, τὸ συμφέρον, ὁ ἀτομισμὸς μας εὐρίσκεται ἐν τῷ κατακορύφῳ του. Τὸν κολακεύετε τὸν περιποιεῖσθε, τὸν ὑπηρετεῖτε; — εἴμεθα φίλοι, φίλοι, ἄλλως δυσαρεστούμεθα, σὰς πολεμοῦμεν, καὶ σὰς ἐξοντώμεν.

Ἐπὶ τὴν ἐποχὴν οἰκτραὶ καὶ ἀπαίσιαι διὰ τὸν ἐν Ἀνατολῇ ἑλληνισμόν, καθ' οὗς ἡ ἐσωτερικὴ ἀποψις τοῦ Προξενίου μας παρελλήλιζέτο ἐπιτυχέστατα μετὰ τουρκικοῦ Μεχκεμέ. Τὰ αὐτὰ ταπεινὰ καὶ κατερειπωμένα οἰκήματα μετὰ τοὺς σκοτεινοὺς τῶν θαλάμων καὶ τοὺς παλαιούς τοίχους τῶν, τὰ αὐτὰ ἀκάθαρτα κεκονιασμένα δάπεδα, ἐφ' ὧν ἠπλοῦντο διεσπαρμένα, παλαιόχαρτα, καὶ ἐσβεσμένα σιγάρα καὶ ρυπαρότητες. Τὰ αὐτὰ σχεδὸν πρόσωπα ἐλεεινὰ, πειναλέα, καὶ αἱ αὐτὰ θορυβώδεις καὶ μεσιτικαὶ φωναί. Οὐτε σήματα εὐανάγνωστα ἐπάνω τῆς εἰσόδου οὔτε σημαία καθαρά, κυματιζούσα ἐπὶ ὀλολεύκου ἰστοῦ καὶ ὑπεγείρουσα μετὰ τὸ κνανόλευκον χρῶμά της ἐνθουσιασμοῦ παλμοὺς εἰς τὰ στήθη τοῦ διερχομένου ἀνατολίτου ἂν ὄγῃ τοῦ εἰθισμένου Σμυρναίου οὔτε ἀργεῖα ἐντελῆ, οὔτε γραμματοθηκῆαι, οὔτε γραφεῖα εὐπρεπῆ, οὔτε κἂν καινουργεῖς γραφίδες. Πρὸ τῆς εἰσόδου ἐκάθητο νωχελέστατα μετὰ τὸν ἐστριμμένον του μύστακα καὶ τὴν ἀπειλοῦσαν μορφήν του ὁ τελευταῖος Καβάς,

ροφῶν ἡδονικώτατα τὸν *ναργιλέν* του, καὶ μὴ ἀξιῶν νὰ παραμερίσῃ ἐνώπιον τοῦ ἐμπόρου, τοῦ οἰκογενειάρχου, τοῦ πολιτοῦ. Ἐπάνω τῆς κλίμακος βρωμερᾶς, κεκονιαμένης, ἵστατο καραδοκοῦν, ἀνυπόμονον πλῆθος θεσιθηρῶν, ὑπαλλήλων, δικολάβων, ὡς λούστροι ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ ταχυδρομείου σας, οἷτινες σὰς ἐσταμάτων, σὰς συνελάμβανον ἀπὸ τοῦ ἐπενδύτου σας, σὰς ἐξήταζον, καὶ σχεδὸν σὰς ἐπεβάλλοντο νὰ τοῖς εἰπῆτε τὰ; ὑποθέσεις σας, καὶ νὰ τοῖς ἀναθέσητε ἐργασίαν. Συνέβαινε ἀνάλογόν τι ἐκείνου τὸ ὁποῖον μετ' ἐκπλήξεως παρατηρεῖ ὁ ταξειδιώτης ἐντὸς τῶν ἀψιδωτῶν *βεζεστεριῶν* μας, ὅπου, εἰς ἕκαστον βῆμα ἐρωτᾶται, παρακαλεῖται καὶ κάποτε συλλαμβάνεται ὑπὸ τῶν ἐκατέρωθεν ἰδιοκτητῶν, διὰ νὰ ἴγορᾷ σμυρναϊκὸν τι ἐνθύμιον ἐπὶ προφανεῖ κινδύνῳ ν' ἀπατηθῇ. Ὅλοι δὲ αὐτοὶ οἱ θεσιθηραὶ, οἱ κλητῆρες, οἱ ὑπάλληλοι, οἱ γραμματεῖς, οἱ δικολάβοι μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν *Καβάσηδων*, ἐξετέλουν αὐτεπαγγέλτως χρῆν μικροῦ προξένου, συνεβίβαζαν, ἠπειλοῦν καὶ . . . ἐξεψωμίζοντο.

Σήμερον αἱ ἀσχημαίαι αὐταὶ ἐξέλιπον. Οἱ κλητῆρες περιερίσθησαν εἰς τὸ καθήκον τῶν οἱ θεσιθηραὶ ἐξεδιώχθησαν οἱ δικολάβοι ἀπεκλείσθησαν καὶ οἱ ἄνευ πτυχίου δικηγορίσκοι παρεπέμφθησαν εἰς τὰ ἐδώλια τοῦ Πανεπιστημίου σας.

Σήμερον ἡ τάξις, ἡ εὐπρέπεια κυβερνᾷ πανταχοῦ ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς τοῦ οἰκῆματος μέχρι τῆς ἐκλογῆς τῶν προσώπων. Ἄλλ' ἀκριβῶς ἕνεκα τῆς τάξεως ταύτης καὶ τῆς εὐπρεπείας οἱ ἐκδιωχθέντες καὶ οἱ ἀπολέσαντες δυσανασχετούσιν, ἐξεγείρονται. Ἐνθυμοῦνται τὰς πανολθίας ἐκείνας ἡμέρας τῆς ἀταξίας, τοῦ θορύβου, τῆς συγχίσεως, καὶ ἡ στέρσις ἐκείνη καὶ ἡ ἀντίθεσις ἐτι μᾶλλον τοῖς ὑπεγείρει τὴν καταφορὰν καὶ τὸ μίσος τῶν. Εἶνε ὡς οἱ λύκοι ἐν τῇ ἀνεμοζάλλῃ, ὡς οἱ κλέπται ἐν τῇ πυρκαϊᾷ. Ἐπιθυμοῦσι τὴν παραχρῆν καὶ τὴν ἀναστάτῳσιν διὰ νὰ τοῖς δοθῇ εὐκαιρία νὰ ἐξασκήσωσι τὸ μυσαρὸν ἐπάγγελμά των. Ἐξω ταύτης,

Ἐσπευσαν νὰ συγχαρῶσι τὸν μέλλοντα πενθερόν καὶ τὸν μέλλοντα γαμβρόν.

Ὁ Ἰωάννης Σαμαράνδ εἶπεν εἰς τὸν Πέδρο :

— Λογίζομαι εὐτυχῆς διὰ τὴν εὐτυχιάν σας!

— Καὶ ἡ ἰδική σας θὰ ἐπέλθῃ, ἀπάντησεν ὁ κ. Πέδρο Κάστορα.

Ὁ Ἰωάννης ἀνεστέναξε:

— Κύριε μαρκήσιε, ὑπέλαβεν ὁ κ. Βιολαῖν, ἡ κ. βαρόνη Δεσιμαίξ ἔχει ἀνατεθειμένας εἰς σὰς πάσας τὰς ἐλπίδας τῆς ἡ θυγάτηρ αὐτῆς θέλει τῇ ἀποδοθῇ.

Διὰ τῆς χειρὸς ὁ μαρκήσιος ἔδειξε τὸ ἐκκερμέες.

— Εἶναι ἐνδεκάτη ὥρα, ἀπάντησε. Πρὸ μιᾶς ὥρας, ἡ Ἐρριέττη Δεσιμαίξ ἠδυνήθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς εἰρκτῆς αὐτῆς ἀπατήσασα τοὺς δεσμοφύλακας τῆς καὶ πρέπει τὴν στιγμὴν ταύτην νὰ εὐρίσκηται ἐν τῇ ἀγκάλῃ τῆς μητρὸς αὐτῆς.

ΚΗ'.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΠΟΘΑΝΗ.

Ὁ βαρόνος Δεσιμαίξ ἐξῆλθε τῆς οἰκίας τοῦ Πέδρο, παραζαλισμένος, σχεδὸν παράφρων. Ἰπὸ φόβου κατασχεθεῖς, εἶχε τρέξει μέχρι τοῦ ἐξωτερικοῦ βουλευθάρτου, ὅπου ἐπιβάς ἀμάξης διηυθύνθη εἰς τὸ μέγαρόν του.

Ὁ Ραοὺλ ἔσπευσε κατόπιν τοῦ πατρὸς του ἐλπίζων ὅτι θὰ τὸν συνήντα καθ' ὁδόν· ἀλλ' ἂν καὶ ἡ ἔξοδος τοῦ βαρό-

νου δὲν εἶχε προηγηθῇ τῆς ἰδικῆς του ἢ κατὰ ἐν ἡ δύο λεπτά, ὁ νεανίας δὲν εἶδε τὸν πατέρα αὐτοῦ ἐν τῇ ὁδῷ καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ μαντεύσῃ ποῖαν διεύθυνσιν ἔλαβε.

Δὲν τὸν ἐζήτησε, σκεπτόμενος εὐλόγως ὅτι ὁ βαρόνος εἶχε τραπῆ τὴν πρὸς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἀγούσαν καὶ διηυθύνθη καὶ αὐτὸς εἰς τὰ Ἡλύσια πεδία.

Πάντοτε ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ τρόμου, τὸ σῶμα χῶων κλονιζόμενον ὑπὸ σπασμῶν, ὁ βαρόνος ἦτο ἐν τῷ δωματίῳ του ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἐφ' οὗ εἶχε καταπέσει ὡς ἀδρανῆς μολυβδος, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων κατακεκλυμένους αἵματι, τὸν ἰδρῶτα ἐπὶ τοῦ μετώπου, τοὺς βραχίονας κινουμένους, τὸ στόμα μορφάζον, ὅτε ὁ Ραοὺλ ἀνοίγων τὴν θύραν ἐφάνη ἐνώπιόν του. Ἀνήγειρεν ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν.

— Ἄ! εἶσαι σὺ; εἶπε.

— Μάλιστα, πάτερ μου, εἶμαι ἐγώ.

— Δὲν ἔμεινε; λοιπὸν ἐκεῖ κάτω;

— Τὸ βλέπετε; σὲ παρηκολούθησα.

— Διατί;

— Διότι εἶσαι πατήρ μου.

— Ἄ! λοιπὸν τί μὲ θέλεις;

— Ἦλθον νὰ σὲ ἐρωτήσω τί σκοπεύεις νὰ πράξης;

— Δὲν εἰξεύρω.

(Ἀκολουθεῖ)

εύρισκονται έξω του στοιχείου των, έξω της ίδιας των ατμοσφαιρας. Διά τουτο και δεν τοις ὀρέσκει η τάξις, η γαλήνη, ο πρόξενος. Τὸν θέλουσιν ὀμιλητικὸν, ἀνταλλάσσοντα μετ' αὐτῶν τὸ σιγάρον του, ταπεινον ὡς ἐκεῖνοι, ἀνεκτικὸν, παραβλῶπα, και ἀντι ὄλων τούτων ἀνείζοντες τὸ βαρὺ αὐτοῦ και ἀξιοπρεπὲς βλέμμα και ἀκούοντες τῆς ἐπιτακτικῆς και ἐπιβλητικῆς φωνῆς, δυσανασχετοῦσιν, ἀπελπίζονται.

Ἐντεῦθεν και η κατ' αὐτοῦ καταφορά.

Και τώρα, μετὰ τοιαύτας οἰκτρὰς και ἐλεινάς σκηνὰς, εἰπῆτε σεις ἐὰν δὲν ὀφείλη και ὁ ἀδιαφορώτερος τῶν ἀνθρώπων νὰ παρεμβῆ και νὰ συνηγορήσῃ.

Ὁ Σμυρνιὸς.

ΔΙΑΨΕΥΣΕΙΣ

Ὁ κ. Ν. Ἰωαννίδης ἐκ τῶν ἐγκρίτων Σερραίων, γνωστὸς και ἐνταῦθα διὰ τὴν φιλοπατρίαν και τὰς ὑπὲρ ἐθνικῶν σκοπῶν ἐνεργείας του ἐγένετο ἐσχάτως εἰς Σέρρας, διηρημένας δυστυχῶς και αὐτὰς, ὡς τὴν Θεσσαλονίκη, εἰς συμπολίτευσιν και ἀντιπολίτευσιν, ἀντικείμενον συκοφαντιῶν, ὧν τὴν ἀναίρεσιν ἠναγκάσθη στενοχωρηθεῖς νὰ ζητήσῃ διὰ τῆς δημοσιότητος. Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν και ἡμεῖς αὐτὴν, συνιστῶντες τοῖς ἐχθροῦς του ἵνα μὴ γίνωνται καταγέλαστοι και κᾶπως ἀποτρόπαιοι διὰ τοιούτων ψευδῶν διαδόσεων. Ἴδου αὐτή :

Σέρραι, 12 Αὐγούστου.

Ἐπάρχει ἐνταῦθα σπειρά τις ἀνθρώπων, εὐτυχῶς οὐχὶ Σερραίων, οἵτινες κύριον σκοπὸν τοῦ ἑαυτῶν βίου οἰοῦν εἰπάγγελμα ἔχουσι τὸ νὰ καταρραδιουργῶσι και τυκοφαντῶσιν ὅτε μὲν τοῦτον ὅτε δὲ ἐκεῖνον ἐκ τῶν ἡμετέρων συμπολιτῶν. Κάρφος δὲ ἰδίᾳ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν εἶνε οἱ περὶ τὸν Σύλλογον ἄνδρες, οὓς ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ πειρῶνται νὰ παραστήσωσιν εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἀπλουστέρων οὐδὲν πλέον οὐδὲν ἔλαττον ἢ ὡς αἰσχροκερδεῖς και κλέπτας. Βεβαίως οἱ χρῆστοι και ἔντιμοι ἄνθρωποι ἐξ ἑαυτῶν κρίνουσι και περὶ τῶν ἄλλων ! Οὕτως ἄλλοτε μὲν ἐφωνάσκουν κατὰ τῶν κ. κ. Δημητρίου Θεοδωρίδου, Κωνσταντίνου Καπέτη και Κωνσταντίνου Χόνδρου συκοφαντοῦντες αὐτούς, εἴτε ὡς κλέπτοντας τὰ χρήματα τοῦ Συλλόγου, εἴτε ὡς διαχειριζομένους αὐτὰ ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῶν ἐμπορίῳ, τελευταῖα δὲ ἐτόλμησαν οἱ τομῶν ἄνθρωποι νὰ ταραξῶσι και αὐτὰ τὰ κόκαλα τοῦ ἀειμνήστου Ἰωάννου Θεοδωρίδου ἱατροῦ, τοῦ ἐπιφανοῦς και πολυκλαύστου ἐκεῖνου συμπολίτου ἡμῶν, ὅστις ἐθυσίασεν ἑαυτὸν ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας, ἄρρητ' ἀθέμιτα λέγοντες, και νῦν διαδίδουσιν ἐνταῦθα γράφουσι δὲ και εἰς τὰς ἐπαρχίας ὅτι ἐγὼ ὡς ἐπόπτης δῆθεν τῶν σχολειῶν ἐλάμβανα ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ Συλλόγου 120 λίρας ὀθωμ. κατ' ἔτος. Ἡ πρώτη ἐμοῦ σκέψις, ἀκούσαντος τὰς συκοφαντίας ταύτας, ἦν νὰ παραδώσω τὰ ἀκαταλόγιστα ταῦτα ὄντα εἰς τὸν οἶκτον και τὴν περιφρόνησιν τῶν φρονιμῶν και τιμῶν συμπολιτῶν μου, οἵτινες ἐκ τῶν κατ' ἔτος δημοσιουμένων πινακῶν τῶν ἐσόδων και ἐξόδων τοῦ Συλλόγου ἔβλεπουσιν, ἐὰν ἐδαπανῆθη ποτε δι' ἐποπτεῖαν σχολειῶν, και δὴ ὑπὲρ ἐμοῦ και τὸ ἐλάχιστον ποσόν, και κρίνωσι χαρακτηρίζοντες ὡς πρέπει τὰς τοιαύτας διαδόσεις. Ἄλλ' ἀκολούθως, σκεφθεῖς ὅτι πιθανόν ν' ἀπατηθῆ ἔστω και εἰς ἐκ τῶν συμπολιτῶν μου και νὰ πιστεύσῃ εἰς τὰ λε-

γόμενα, θέλων δὲ νὰ φιώσω πλέον τὰ στόματα τῶν ἐπιγνώσει ψευδομένων, ἀπεφάσισα νὰ κατέλθω εἰς τὴν δημοσιότητα και διαψεύσω αὐτοὺς διὰ τοῦ ἐπισημοτέρου τρόπου. Τούτου ἕνεκα ἀπήλυθον πρὸς τοὺς ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Συλλόγου μέχρι σήμερον (1870—1883) διαχειρισθέντας τὸ ταμεῖον αὐτοῦ ἀξιότιμος κ. Δ. Θεοδωρίδην, Δ. Καπέτην και Δ. Τικόπουλον ἐπιστολὴν, δι' ἧς παρεκάλουν αὐτοὺς ὅπως δηλώσωσιν ἐμοῖ ἐγγράφω, ἐὰν ποτε ὑπῆρξα ἐπόπτης σχολειῶν και ἐὰν ἔλαβα και ὀβολὸν ἀκόμη ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ Συλλόγου εἴτε ὑπὸ ταύτην εἴτε ὑφ' οἰανδήποτε ἄλλην ἰδιότητα. Ἴδου δὲ αἱ πρὸς ἐμὲ ἀπαντήσεις τῶν εἰρημένων Ταμιῶν.

Φίλε κ. Ν. Ἰωαννίδη.

Ἀπαντῶν εἰς τὴν ἀπὸ 2 τρέχοντος ἐπιστολὴν ὑμῶν ἐν ἧ λέγεται ὅτι διαδίδουσι τινες ἀπὸ τινος, ὅτι ὡς ἐπόπτη τῶν σχολειῶν ἐδόθησαν ὑμῖν ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ Συλλόγου λίραι ὀθωμ. ἑκατὸν εἴκοσι (120) κατ' ἔτος, διακηρῦττω και ὁμολογῶ ὅτι κατὰ τὸ ἐνεαετὲρ διάστημα, καθ' ὃ διαχειρίσθην τὸ ταμεῖον τοῦ Μ. Φιλ. Συλλόγου οὐδέποτε ἐδόθη ὑμῖν οὐδ' ὀβολὸς ἐκ τοῦ εἰρημένου ταμείου, οὔτε ὡς ἐπόπτη τῶν σχολειῶν, καθόσον τοιοῦτος δὲν ὑπῆρξατε, οὔτε ὑφ' οἰανδήποτε ἄλλην ἰδιότητα, ὥστε τὰ διαδιδόμενα εἶνε ἀνυπόστατα και καθαρὰ συκοφαντία. Διατελῶ κτλ.

Ἐν Σέρραις τῇ 8 Αὐγούστου 1883.

Πρόθμος
(Ἵπογρ.) Δ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ.

Φίλε Νικόλαε,

Ἐλαβον τὴν ὑπὸ σημερινῆν ἡμερομηνίαν ἐπιστολὴν σας, και σπεύδω ν' ἀπαντήσω εἰς αὐτήν. Μετὰ λύπης ἀνέγνωσα τὰ ἐν αὐτῇ περὶ τῆς διαδιδόμενης φήμης ὅτι ὡς ἐπόπτης τῶν Σχολειῶν ἐλαμβάνετε ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ Συλλόγου λίρας ὀθωμ. ἑκατὸν εἴκοσι κατ' ἔτος, ἀλλὰ δὲν πρέπει ν' ἀδημονῆτε δι' αὐτὸ, διότι εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν κυνικῶν καυμάτων, και οἱ τὰ τοιαῦτα διαδίδοντες εὐρίσκονται ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν αὐτῶν.

Δύο ἔτη χρηματίας ταμίας τοῦ καθ' ἡμᾶς Συλλόγου, και ὡς τοιοῦτος και ὡς μέλος τῆς δικιούσης ἐπιτροπῆς γνωρίζω ὅτι οὔτε ὡς ἐπόπτης Σχολειῶν οὔτε ὑφ' οἰανδήποτε ἄλλην ἰδιότητα ἐλάβετε ὀβολὸν ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ Συλλόγου.

Διατελῶ μετ' ἐξαιρέτου ὑπολήψεως και ἀδελφικῆς ἀγάπης.

Ἐν Σέρραις, τὴν 2 Αὐγούστου 1883.

(Ἵπογρ.) Δ. ΚΑΠΕΤΗΣ.

Ἄγαπητὲ φίλε,

Ἀποκρινόμενος εἰς τὴν ἀπὸ 2 τρέχοντος ἐπιστολὴν ὑμῶν ὁμολογῶ ὅτι ἡ πολυετής και μετὰ μεγάλου ζήλου προσπάθεια και ἐργασία ὑμῶν ὑπὲρ τῆς εὐδωσσεως τοῦ σκοποῦ τοῦ καθ' ἡμᾶς Συλλόγου ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν ἀκραίφην πατριωτισμὸν ὑμῶν, οὐδὲν δὲ οὐδέποτε και παρ' οὐδενός, καθὰ ἡμεῖς γινώσκομεν, ἐδόθη ὑμῖν χρηματικὸν ποσόν ὡς ἀμοιβὴ δῆθεν τῶν κόπων, οὓς κατεβάλετε, ὑπὸ ταύτην ἡ ἐκείνην τὴν ἰδιότητα.

Ἐν Σέρραις, τὴν 2 Αὐγούστου 1883.

Ὅλος ὑμέτερος
(Ἵπογρ.) ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΤΙΚΟΠΟΥΛΟΣ.

Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἀνωτέρω τριῶν ἐπιστολῶν, ἄς κρίνη ἕκαστος ἂν ἡ εὐάριθμος και εὐτυχῶς ξένη, ὡς εἶπον, σπειρα δὲν ἀπέκτησε δικαίως τὸν τίτλον τοῦ ΣΥΚΟΦΑΝΤΟΥ

Διατελῶ, κ. Διευθυντά, μετ' ἐξόχου τιμῆς και ὑπελήψεως

Ν. Ἰωαννίδης.

ΗΙ ΜΟΥΣΤΙΑΙΣ

Ὅσον ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν σταφίδα αἱ Πάτραι. Ὁ Πύργος, αἱ Καλάμαι, τὸ Ἄργος ἄλλο τόσον διὰ τὸν μούστον (γλυκερὸς) ἢ Αἴγινα, τὰ Μέγαρα και πρὸ πάντων ἡ Ἀττικὴ ἄλλ' οἱ πόθοι των και αἱ εὐχαὶ πρὸς τὸν ὕψιστον